

ikke være rigtigt, at vi ogsaa lagde dette Anliggende, som er af den allerstørste Betydning for Staten, i den forenede Rigsdags Haand?

Første Viceformand (Høgshro):

Jeg maa dog tillade mig at minde om, at det Forslag, som nu ligger for til Behandling, er alene det af Regjeringen stillede, de andre Grundlovsforslag ville komme til Forhandling senere. Det kan vel ikke undgaaes, at man ogsaa under denne Forhandling kan komme til at berøre dem, men det maa erindres, at det vil være bedst at opsætte den egentlige Drøftelse af dem, til de foreligge til Forhandling.

Juel: Jeg gjorde mig Umage for, inden jeg kjendte den høitærede Formands Anskuelse, at rette mig efter den, og jeg tror ikke, at jeg har overfærdet Ytringsfrihedens Grændser ved at sammenligne det af Regjeringen fremlagte Forslag med mit Forslag. Jeg troede netop, at den Maade, hvorpaa man har sat Regjeringens Forslag i Forbindelse med den svenske Lov, frembød for mig aldeles tilstrækkelig Anledning til at vise, hvor stor denne Forskel i Virkeligheden var, og jeg kunde ikke gjøre det uden tillige at paapege, hvor nøie mit Forslag var i Overensstemmelse med det i Sverig gjældende.

Første Viceformand (Høgshro):

Mine Bemærkninger vare heller ikke rettede som en Dadel mod det ærede Medlem, men mere som en Advarsel for den hele Forhandling.

Klein: Ved Indbringelsen af mit Forslag til Tillæg til og Forandring i Grundlovens Paragrafer 25, 49 og 53 udtalte jeg min Paastjonnelse af, at Regjeringen havde indbragt det Forslag, som for Øieblikket er Gjenstand for Forhandling. Jeg gjorde det navnlig, fordi jeg deri søgte og fandt et Vidnesbyrd om, at Regjeringen anerkjendte, at det var rigtigt at gjøre, hvad der kunde gjøres, i alt Fald et Forsøg paa at bringe os ud af den politiske Situation, hvori vi for Øieblikket befinde os. Saaledes som jeg opfatter denne Situation, maa jeg med Tilfredshed og Sympathi hilse ethvert Forsøg, der gjøres i den Retning, hvad enten det gjøres af Regjeringen, Folkething, Landssting, Venstre eller Høire, af enkelt Mand eller af Flere i Forening, men det er en Selvfølge, at naar Forsøget gjøres fra Regjeringens Side, maa det finde en forøget Interesse, og efter min Formening har det saa dobbelt Krav paa megen

Opmærksomhed og Anerkjendelse. Det Foredrag, vi hørte i Gaar af Thingets Formand, der i den Anledning havde vejet sin Formandsplads, gik ganske vist i en ganske anden Retning end den, hvori jeg var tilbøielig til at tro, at man skulde forsøge at komme ind i. Han holdt en udførlig Tale, hvis Konklusion jo egentlig var den, at det Forslag, der var fremkommet fra Regjeringens Side, maatte betragtes som en Haan mod Folkethinget, at Forslaget tilsigtede eller i alt Fald gik ud paa eller vilde medføre en Tilintetgjørelse af den sidste forfatningsmæssige Ret, der var levnet Folkethinget, eller i alt Fald den sidste Rest af dets Bevillingsmyndighed. Han undersøgte det Spørgsmaal, om det virkelig kunde siges, at der, i hvad der var passeret i de Aar, i hvilke vi have haft Grundloven, indeholdes en tilstrækkelig Grund til at komme med Forslag om Forandring i Grundloven. Han undersøgte, om Grundloven virkelig havde viist sig ubrugelig, uhensigtsmæssig, og han besvarede Spørgsmaalet benægtende, idet han søgte at godtgjøre, at naar man navnlig i den sidste Tid ikke havde kunnet komme til tilfredsstillende Resultater med Grundloven, saaledes som den er, da maatte Skylden derfor søges hos Regjeringen, i det hele Regjeringsystem, og han udtalte sig meget stærkt mod dette Regjeringsystem, som han mente ikke blot indeholdt en Krænkelse af Tro og Love, ja næsten af bestemte Løfter og Tilfagn, som tidligere vare givne, men som ogsaa efter hans Formening maatte siges at være i aabenbar Strid med Forfatningen, om ikke med dens Ord, saa med dens Aand og Grundfætninger. Det er ikke min Aft at følge den ærede Taler i denne hans Filippika; jeg vil ikke gjøre det, fordi det, som jeg tillod mig at udtale for ikke ret mange Dage siden, overhovedet er min Mening, at det, saaledes som Forholdene, saaledes som Tiden er, ikke haader at kaste yderligere Brændsel ind i Forhandlingen og Diskussionen. Jeg forstaaer meget vel og kan i og for sig ikke dadle, at man giver efter for sine Følelser og sine Indtryk. Jeg kan meget godt forstaa, at der kan have samlet sig op endogsaa en meget stor Fond af Bitterhed, som maa have Lust, og, som sagt, jeg vil ikke bebreide Noget, at han kan give efter for den Fristelse, der kan være for ham i saa Henfænde, men jeg maa gjentage, at det forekommer mig, at det vel kunde være nok saa rigtigt, om man vilde anerkjende den Sandhed, at det for os i alt Fald ikke saa meget kommer an paa at udtale sine Anskuelser, sine Følelser, sine Indtryk som paa at spørge om, hvad Følgen kan blive af vor Optræden og vore Ud-